

— han talte paa det øvrige Samfunds Vegne — som Fjenden, og I ville have, at vi skulle hjælpe eder. Hvad vedkommer det os, at Fagforeningernes Tariffer opret holdes, sagde han. Jeg maa sige, at det fra en nationaløkonomisk Side sagt var en mærkelig Tale. Jeg har altid hørt, at de Nationaløkonomer, der kunne gøre Krav paa at have et fremskredent og moderne Syn, vare dem, der sagde, at et Lands Velstand beroede hovedsagelig paa, at det havde en velsitueret Befolkning, og naar Arbejderklassen i dette Land ved de Midler, de have vidst at skaffe sig, have tilvejebragt Levevilkaar, der kunne kaldes taalelige, naar de have Beskæftigelse, synes jeg ikke, man kan stille sig ligegyldig for den Ting og sige, det er eins Bier, om disse Goder, Arbejderklassen har naaet, gaa i Stykker eller ikke, det kommer ikke os ved, vi have Fordel af, at de blive lave. Hvis det ærede Medlem mener at have gjort dem, han tror sig Repræsentant for, i dette Tilfælde Arbejdsgiverne, en Tjeneste, tager han efter min Opfattelse ganske fejl, thi i de Overenskomster, som mange Gange møjssommeligt tilvejebringes ved Dages og Nætters Slid, betinges det, at man fra begge Sider har en Pligt til at overholde Overenskomsterne. Arbejderne have en Pligt overfor Arbejdsgiverne til ikke at arbejde under Tariffen, der er fastsat, det er Konkurrencehensyn. Arbejdsgiverne have opdaget, at Arbejderne netop paa dette vanskelige, omfattende og vigtige Spørgsmaal om Arbejdsløsheden have ophævet Konkurrencen. Hvis derfor det ærede Medlem mener, at han er i Kontakt med Arbejdsgiverne, kan det vel være, at der maaske er en enkelt af dem hist og her, der ser usocialt paa Forholdene, men det gælder ikke Arbejdsgiverne i Almindelighed, Organisationerne. De have netop Interesse i, at Tariffen overholdes, og der er mange Eksempler paa, at Arbejdsgivere have krævet, at Arbejderne skulle standse Arbejdet hos de Arbejdsgivere, der ikke ville betale efter den.

Naturligvis ville ingen Fagforeningsmedlemmer i et saadant Forhold kræve Hjælp af Arbejdsløshedskassen, men under Forhold, hvor Arbejderen ikke kan faa Arbejde, i alt Fald efter den i Tariffen fastsatte Mindsteløn, er han under ufor skyldt Arbejdsløshed. Jeg ved godt, at man fra Arbejdsgivernes Side har udsendt en Skrivelse, der har til Formaal at rokke ved Arbejdsløshedskasserne, og jeg vilde gerne karakterisere dette Dokument som et af de mest uappetitlige, jeg nogen Sinde

har set — der er altsaa fra visse Sider Lyst til at undergrave Arbejdsløshedskasserne — men Arbejdsgiverforeningen kan aldrig have ment, at der skulde kunne arbejdes under de Overenskomster, der ere fastsatte, og jeg kan heller ikke tro, at den Opfattelse deles af det Parti, det ærede Medlem tilhører.

Det er slet ikke saa farlig længe siden, at vi saa noget helt andet. Det var, da Højre og Socialdemokraterne konkurrerede om Arbejdsløshedskasseforslaget, da vi hver for sig søgte at komme først og søgte at byde hinanden over. Vi sagde, at vort Forslag var det bedste, og Højre sagde, at deres var det bedste, og vi sagde: Selv om Højres er daarligere end vort, tage vi imod det, naar vi kunne faa det. Vi fik nu inger af dem, men et, der var bedre end baad vort og Højres, det erkender jeg. Men den Gang var der et Medlem fra Randers, Overretssagfører Poul Rasmusen, som stilled et Forslag om Arbejdsløshedskasser. Han var Forslagsstiller og han var til Slutning ikke alene, skønt han i Førstningen var det. Han fulgte H. L. Møller fra København 2den Valgkreds, Hammerich fra Københavns 6te Valgkreds, Ellinger fra Københavns Amts 1ste Valgkreds, Piper, Martin Madsen-Halsted, Lange, og Arbejdsgiverforeningens daværende Formand, N. Andersen. De vare Medforslagsstillere til et Forslag, det var § 1 i Poul Rasmusens Forslag, der havde følgende Ordlyd: „Arbejdsløshed betragtes ikke som ufor skyldt, naar der paaviseligt kan skaffe vedkommende Arbejde til den for hans Fag gældende tariffmæssige Betaling“, hvilket altsaa vil sige, at naar der ikke kan skaffes ham Arbejde der efter, er det ufor skyldt Arbejdsløshed. Saaledes var Højre Stilling den Gang, og jeg kan ikke tro, at Højre som Parti skulde have forandret Standpunkt i den Grad, at det kun var en Skueret, de stillede frem for os andre for Arbejderklassen, til at kigge paa, men som ingenting betød. Nej, jeg vil tro, det var Alvor, og det, at Arbejdsgiverforeningens Formand, som var en alvorlig Mand, var med blandt Forslagsstillerne, gav mig en Garanti for, at det var ærligt ment. Derfor kan jeg ikke tro, at det ærede Medlem har megen Jordbund i sit Parti for den Opfattelse, at det skulde være rigtigt, at den Mand, som ikke kan faa Beskæftigelse til den i hans Fag gældende Tarif, ikke skulde kunne regnes for arbejdsløs under ufor skyldte Forhold.

Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde gøre. Der var som sagt meget mere